

разликата е само тази, че парижкитѣ комунари на тѣлпи и по ербѣдъ пладне нападали домоветѣ на аристократитѣ, касситѣ на буржуа-капиталиститѣ, и по такѣвъ начинѣ грабили златото и среброто; а браилската шайка ношно врѣме е нападала на чуждата собственостъ.

Защо Ботевъ е станалъ главатаръ на браилската шайка и защо е посегналъ върху чуждата собственостъ? Отговоритѣ на тѣзи въпроси читателитѣ ще намѣрятъ въ VI-и VII-и дѣлове на глава 2-а отъ биографическия опитъ. Слѣдъ расказа за гнуснитѣ дѣла на *шайката*, биографа заема положението на защитникъ, и се стреми да оправдае прѣдъ общественото мнѣние и на сегашнитѣ и на бѣдѣшитѣ български поколѣбния комунарскитѣ авантюри на българския поетъ. Защитата му е слаба, и прѣдъ очитѣ на „благовѣспитанитѣ патриоти“, и прѣдъ очитѣ на еснафлитѣ, и прѣдъ очитѣ на мирнитѣ граждани-търговци и чиновници, които немогатъ да се въсхищаватъ отъ никакви авантюристи, а най-повече отъ тѣквива, които обиратъ касси и подхвърлятъ анонимно-застрашителни писма. Защитата щѣше да бѣде още по-силна, т. е. щѣше да намали повече неприятното впечатление, ако биографа се бѣше постаралъ да проведе паралелъ между дѣлата на „браилската шайка“ съ дѣлата на подобни ней шайки въ Испания, Италия и Франция, които сж били направлявани отъ хора, извѣстни въ историята, като първи дѣйци въ прѣвратитѣ.

Въ качеството си близъкъ другаръ на Ботева, знающъ неговата душа, смѣло привождаме паралелъ между него и извѣстния графъ *Сенъ-Симонъ*. Ако Ботевъ бѣше наслѣдилъ отъ баща си или леля си миллионитѣ, които наслѣди графъ Сенъ Симонъ, дълбоко вѣрваме, че той за „чиститѣ принципи“ на комуната щѣше да ги похарчи тѣй безсмислено, както расхарчи миллионитѣ си графа, за да направе опитъ върху приложението въ практика на комунарскитѣ теории — и обратно: ако графа *Сенъ Симонъ* располагаше съ Ботевитѣ „гологани“ и съ условията, при които Ботевъ живѣше въ Браила, то той щѣше да организира въ Парижъ подобна шайка на браилската, и безъ да се позамисли върху нравственитѣ принципи, които лежатъ въ основата и на държавата, а и на обществото и гарантиратъ частната собственостъ. — то той, графа, щѣше да направлява шайката си да извършва обири и убийства за да събере капиталъ, за да устрои „общината на равенството, братството и единството“.

Право казва биографа, че този периодъ отъ живота на Ботева е най-грозния по дѣла и авантюри, и по другаруванieto му съ всеизвѣстния вагабонтинъ — чупи-касси *Нико Джорджеско*.

Като изслушахме биографа, че Ботевъ отъ фокшанския затворъ билъ докаранъ въ Галацъ и отъ тамъ освободенъ, намъ ни се стори, че този расказъ е притурка отъ страна или на Тулешкова, или отъ К. В. Великова; защото, колкото помнимъ, отъ расказитѣ на Любена Каравеловъ и Наталия Каравелова, Ботевъ е избѣгалъ отъ фокшанския затворъ, и съ обрѣсната глава, брада, мустаки, босъ, удърпанъ-упърпанъ пристигналъ въ Букурещъ и